

*Domov důchodců Ústí nad Orlicí
Cihlářská 761, 562 01 Ústí nad Orlicí*

MĚSÍČNÍK

**DOMOVA DŮCHODCŮ
Ústí nad Orlicí**

6. číslo/ Červen 2023

Po přečtení, prosím, předejte dalšímu obyvateli!

Milé čtenářky, milí čtenáři,

Po měsíci lásky přichází červen. Tento měsíc mají nejraději školáci, kteří se určitě velmi těší na zasloužené prázdniny.

Počasí si s námi pohrává, slunečné a teplejší dny střídá déšť, a chladná rána. Doufejme, že se počasí ustálí a bude nás svými paprsky ohřívat a hladit sluníčko. Červen je také obdobím zrajících jahod, které jsou skutečně lahodné. Možná nás překvapí, že jsou dokonce i velmi zdravé. Obsahují totiž velké množství látek, které prospívají zdraví.

Červnový měsíčník nabízí pranostiky, pověry spojené s námořnictvím, veselé životní příběhy Karla Šípa a další zajímavé čtení.

Sluníčkové dny Vám přeji

Eva Plívová, Dana Matoušková – Vaše sociální pracovnice

Informace z Domova

Vážení obyvatelé, **od 1. 7. 2023** dojde k **navýšení úhrady** za bydlení a stravu. Pro obyvatele budovy B (služba Domov pro seniory - DS) dojde k navýšení o 20 Kč/den, tj. 620 Kč/měsíc (31 dní). Pro jednolůžkový pokoj je navýšení o 40 Kč/den, tj. 1240/měsíc. Pro obyvatele budovy A (služba Domov se zvláštním režimem - DZR) dojde k navýšení o 25 Kč/den, tj. 775 Kč/měsíc. Odlehčovací služba (OS) bude navýšena o 20 Kč/den, tj. 620 Kč/měsíc. Platba za poskytnutou péči zůstává stejná 130 Kč/hod.

* diabetická strava

Služba	bydlení	strava	denně	Za měsíc (31 dní)
DS 1 lůž. pokoj	280,-	202,- /210*,-	482,-/490*,-	14.942,-/ 15.190*,-
DS 2 lůž.pokoj	240,-	202,-/210*,-	442,-/450*,-	13.702,-/ 13.950*,-
DZR	250,-	202,- /210*,-	452,- /460*,-	14.012,-/ 14.260*,-
OS	260,-	202,- /210*,-	462,- /470*,-	14.322,-/ 14.570*,-

Jistě jste si také všimli, že probíhají **stavební úpravy** před Domovem u fontány. Vzniká zde venkovní

posezení Kavárny. Práce by měly být hotové v polovině června, na zastínění budeme možná čekat déle. Obsluhovat venku Vás budeme u 4 stolků, těšíme se na Vás.

V termínu od 5. 6. do 9. 6. MUDr. Langová neordinuje z důvodu dovolené.

Pranostiky na červen

- Netřeba v červnu o déšť prositi, přijde, jak začne kositi.
- Červen studený - sedlák krčí rameny.
- Často-li se v červnu hrom ozývá, kalné léto potom přichází.
- Co v červnu nedá do klasu, červenec nažene v času.
- Červnové večerní hřmění - ryb a raků nadělení.
- Když na Medarda prší, voda břehy vrší.
- Svatá Tonička mívá často uplakaná očička.
- Na svatého Antonína broušení kos započíná.
- Svatý Vít dává trávě pít.
- Prší-li na Ladislava, déšť po sedm neděl trvá.

ČERVEN – šestý měsíc v roce.

Uvažovali jste někdy nad tím, odkud pochází český název tohoto měsíce? Možných vysvětlení je více. Nejprůhodnější se zdá být

teorie o tom, že název červen se odvozuje od červené barvy ovoce, které teď začíná dozrávat – třešně, višně, jahody nebo rybíz. Jiné vysvětlení přisuzuje původ názvu červům, kteří se teď objevují v přírodě. Tyto dvě možnosti však nejsou tak

protikladné, jak se na první pohled zdá! Věděli jste, že kdysi se červená barva získávala z larev hmyzu jménem červec? Bylo potřeba nasbírat jich hodně, aby se získalo dostatečné množství barviva, které bylo velmi ceněné. Ve středověku nemohl červené oblečení nosit kdokoliv – bylo díky vysoké ceně vyhrazeno jen vyšší společenské

vrstvě! Někdy se proto červené barvě říkalo také "**krásná barva**" nebo "**králova barva**". Hlavní sezona sběru červců byla právě v červnu – takže je možné, že kořeny názvy můžeme hledat i tady! K červnu se rovněž váže velké množství

pranostik. Na začátku měsíce se často objevuje dočasné ochlazení a červen může být deštivý: "Netřeba v červnu o déšť prositi, přijde, jak začne kositi." Mrazy jsou však již definitivně pryč. Chladný červen navíc věští špatnou úrodu: "Červen mokrý a studený – bývají žně vždy zkaženy." Pokud tedy chceme slunečný a hojný závěr léta, doufejme, že červen bude hezký!

Co nás čeká v červnu

Ve středu 14. 6. 2023 od 13. 00 hod. – jedeme na VÝLET

– cílem naší cesty budou letos **Hory** v nedaleké České Třebové. Přeprava je zajištěna nízkopodlažním autobusem, takže pohodlné cestování je zaručeno všem!

V úterý 20. 6. 2023 od 14. 00 hod. – VYSTOUPENÍ DĚTÍ ZE ZUŠ – přijďte si poslechnout nadějně klavírníky pod vedením paní učitelky Šejnohové. Hrajeme v jídelně budovy B.

V úterý 27. 6. 2023 – v případě příznivého počasí oslavíme **DEN NÁMOŘNÍKŮ** – zveme Vás na vodní hrátky a den plný zábavy.

Poutní kaple Panny Marie na Horách u České Třebové

Nevelká svatyně zbudovaná v klasicistním slohu stojí nad pramenem údajně zázračně uzdravující vody, která je opředena četnými legendami. Dnešní kaple byla postavena roku 1819, avšak bez stavebního povolení, které se podařilo dořešit až roku 1839. Poutní kaple Panny Marie Pomocné u České Třebové je nemovitou kulturní památkou, postavenou v klasicistním slohu. K historii kaple na Horách se váže několik pověstí, které měly objasnit okolnosti jejího vzniku na tomto místě.

Legendy o svatém obrázku a zázračné vodě

Jedna z legend vypráví, že když proti králi Jiřímu z Poděbrad vytáhl uherský král Matyáš, část uherského vojska se odtrhla a přitáhla za kořistí až k České Třebové. Uhři však zabloudili v roklích a močálech. Když se obyvatelé České Třebové dozvěděli o vojácích nedaleko města, spojili se s vesničany z okolí, ozbrojili se a vytáhli proti nim. Vojáci, kteří nezemřeli v močálech nebo hlady, byli pobiti. V bitce zahynul i syn jakési vznešené uherské paní, která potom přijela navštívit místo, kde její syn zemřel, aby viděla jeho hrob a pomodlila se na něm. Než se vrátila domů, zavěsila na dub obraz Panny Marie.

Dřevoři, kteří přišli pracovat do lesa, obraz našli, a protože nevěděli nic o zmíněné události, domnívali se, že obrázek spadl z nebe. Když dub skáceli, byla k uctění zázraku na tom místě postavena dřevěná kaplička, do které byl zavěšen i svatý obrázek.

Druhá pověst je ze stejné doby. Jeden z uherských důstojníků poznal marnost boje a nepozorovaně prchl a skryl se v koruně dubu. Jako poděkování za svou záchranu pověsil na strom obrázek. Po letech místo navštívil a dal vystavět dřevěnou kapličku.

Mnoho pověstí je svázáno s pramenem pod obrazem. Vypráví se o chromém ubožákovi, který se umyl v tomto prameni a vyskočil zdrav. Berle pak pověsil na památku na strom vedle obrazu. Další zázračná uzdravení popisuje pamětní kniha, kam zapsali poutníci z České Třebové, ale i z Rybníka, Němčic, Svinné a okolí své zkušenosti. Nejčastěji si léčili nemocné oči a uši, ale také svrab, nemoci kostí, bolesti žaludku, zubů, hlavy a dalších orgánů. Kniha začíná popisem zázraku. Lidé prý odedávna znali moc léčivého pramene na Horách, kterému říkali Pavlova studánka. Při návštěvách pramene vhažovali do vody drobné mince, ale mladík jménem Jakub Pivoňka ty peníze vybíral a propíjel. Za takový hřích byl potrestán tím, „že

ve dne málo, v noci vůbec neviděl". Poznal, že je to trest boží, a obnos, který ze studánky vybral, dal do kostela na svíčky a část vrátil do studánky. Na Horách se pak pomodlil, omyl se vodou a zrak se mu vrátil.

Nepovolená stavba

Se stavbou kaple se začalo 6. července 1744 a skončilo 23. července 1744. O jejím vzhledu víme jen to, že byla dřevěná, šestiboká, stála poblíž Pavlovy studánky a byl do ní zavěšen obrázek Panny Marie, do té doby visící na stromě. Na podzim roku 1787 však oblíbená kaplička shořela.

18. července 1811 se měl slavnostně pokládat základní kámen nové kaple za přítomnosti vrchního krajského zástupce. Ten však slavnost náhle opustil, a to, když zjistil, že základy byly vykopány bez ohlášení a stavitelé nemají žádné povolení. Základy byly položeny až navečer, a když byly vyzděny, veškeré práce na stavbě nové kaple ustaly. Útěk krajského zástupce ze slavnosti prý obyvatelé tak polekal, že po vyzdění základů zůstala stavba opuštěná až do roku 1818. Pak se představitelé města rozhodli zahájit stavbu bez povolení. Stavba byla dokončena už v roce 1819, a to díky pomoci nejen ze strany místních obyvatel, ale i lidí z okolních obcí. Každý, kdo chtěl, pomáhal podle svých možností: penězi, šindelem,

dřívím. Sotva však byla kaple dostavěna, vyskytly se další problémy. V následujících letech se obyvatelé snažili o povolení k vysvěcení kaple, ale marně. Teprve královéhradecký biskup Karel Hanl v roce 1837 přijal žádost českotřebovských občanů o vysvěcení kaple na Horách a vyhověl jí. Akt slavnostního svěcení se uskutečnil 7. července 1839, tedy 20 let po dostavbě kaple.

Nelehký život námořníků

Námořníci nemívali lehký život. Snad proto, že jejich osud na lodích býval nejistý, byl jejich život na moři protkán spoustou

pověr a rituálů. Některé z nich se dochovaly dodnes. Víte například, proč se nevyplouvá v pondělí a proč se nevyplácí stát zamyšleně na zádi? Pojďme si připomenout ty nejznámější!

Lodě se po mořích plaví už tisíce let. Jsou svérázným a uzavřeným světem uprostřed nádherného a občas i krutého oceánu. Život námořníků býval těžký, a i proto na lodích vznikala řada obyčejů, zvyků a tradic.

Ty praktické se postupem času staly nedílnou součástí námořního práva, některé historické upadly v zapomnění a z jiných se staly pověry, které dnes budí už jen úsměv nebo je dodržujeme a už nevíme proč. Ponořme se teď spolu na chvíli do tajuplného světa starých zvyků, legend a pověr a ty nejznámější si připomeňme!

Kdy vyplout a co na lodi nedělat?

V pondělí se nevyplouvá. A co v pátek?

Odpradáвна na moři platilo, že pondělí je nešťastný den a v pondělí se nevyplouvá. I současní jachtaři tento zvyk dodržují.

Víte proč? V pondělí se totiž v hluboké minulosti vyplácelo. A to doslova a do písmene. Přestupky předchozího týdne řešil bocman nebo jeho pomocník s karabáčem v ruce. V některých kulturách je za smolný den považován pátek. V pátek ale můžete plout, jen byste neměli vyplouvat.

Pískot přivolává bouři

Na lodích je také zakázáno pískat. Protože kdo píská, zpochybňuje a provokuje samotný vítr. A ten se brzy pomstí větrnou smrští nebo bouří. Pouze lodní píšťalka má výjimku. Bouři ale prý spolehlivě zažene podkova na stěžni.

Co nosí smůlu

Pověr a zvyků, kterými je opředen život na lodi, je víc než vln na moři. Třeba že se na palubu lodi vstupuje zásadně pravou nohou. Nebo že bychom na lodi neměli vozit banány, které přivolávají smrt. Anebo že stříhání nehtů a vlasů při plavbě zlobí Neptuna a nosí smůlu.

Kde jsou duše mrtvých námořníků?

Na lodi se neřuká a přípitek má svá pravidla

Na palubě lodi se při přípitku neřuká skleničkami, abychom neprobudili a nerušili mrtvé námořníky. Při plavbě pak nosí smůlu. Na lodi se připíjí vždy vsedě a nevstává se. Tento zvyk má svůj původ v dobách velmi vzdálených. Zkuste si vstát v

těsné kabině s pevně zabudovaným nábytkem kolem zkosených stěn plachetních lodí a houpající palubou pod nohama.

A první přípitek před plavbou samozřejmě patří do moře, odlévá se bohu moří. Ať už je to Neptun, Poseidon nebo třeba severský Njörd.

K přípitku se váže ještě jeden zvyk, který už před lety hezky popsal **kapitán Jan Hošek**, velitel řady námořních lodí:

“Před dávnými lety se v důstojnických jídelnách denní dávka rumu nebo tropického vína pila před hlavním jídlem s přípitkem, který pronášel služebně nejstarší důstojník. Ale co si měl stále vymýšlet? A tak se během doby ustavil systém přípitků na každý den v týdnu. Zněly asi takto:

Pondělí: "Za vlast!"

Úterý: "Na naše matky!"

Středa: "Na nás!"

Čtvrtek: "Na krále!"

Pátek: "Na domovský přístav!"

Sobota: "Na milenky a ženy!"

Neděle: "Za ty, kdo jsou na moři!"

Tradice přípitků v jídelně dávno zanikla, ale některé přípitky zůstaly.

Proč nás rackové varují před bouřemi?

Následující legenda pochází z drsných míst divokých skal, bouří, mlh a proudů – ze severního Skotska.

Když zemře námořník na moři a jeho tělo se nemůže vrátit na zem, **změní se prý jeho duše v racka**. Poletuje pak u rodných břehů a pozorně sleduje plavby lodí. Když se přiblíží nebezpečná bouře, volá na své živé druhy a snaží se je tímto křikem varovat.

V legendách ale bývá ukrytý i velký kus pravdy. Zkuste někdy **před bouří racky pozorovat**. Dřív, než ji oznámí moderní přístroj, cítí ji často rackové. Stahují se k zádi lodi a křičí jinak než obvykle. Na lodi proto od nepaměti platí zákaz lovit a střílet racka. Jiné zvyky připisují stejnou roli také **delfínům** nebo **albatrosům**.

Záhadné postavy na moři a v moři

Zrádné Sirény a nevyzpytatelné mořské panny

Původní Sirény měly od pasu nahoru ženské tělo a od pasu dolů ptačí. Kouzelně zpívaly a svým neodolatelným zpěvem vábily námořníky ke svému ostrovu, kde na ně číhaly nebezpečné útesy. Později se Sirény z ostrovů přestěhovaly do moře a

spodní část těla se změnila na rybí. A od té doby jsou na světě **mořské panny**.

Byly prý už hodnější, ale čas od času za nimi někdo skočí do moře. Proč jsou námořníci ke skoku do moře vábení, je ale zahaleno tajemstvím. Při dlouhé plavbě se proto raději nedoporučuje postávat osaměle na zádi a hledět do vln. Zvláště večer ne. A pozor, v oblasti Trinidadu a Tobaga je moře obývané **mořskými muži**. Ti prý ale dokážou plnit různá přání.

“Onoseto” Davy Jones

Víte, kdo je Davy Jones? Je to takový podivný pidimužík z hlubin moře, který všemožně **škodí na lodi**. Když se na lodi něco stalo s lidmi nebo výstrojí a nikdo za to nemohl, svedla se vina právě na něj.

Proč se námořníci zdobí?

Náušnice

Proč staří mořští vlci nosili náušnice?

Protože věřili, že jim to **zlepší zrak** a také proto, že díky tlakovým bodům v uchu **mírní mořskou nemoc**. Kromě toho zlatá náušnice zaručovala řádný pohřeb. Jednoduše proto, že pokud byla mrtvola vyplavena na pobřeží, pokryla náušnice náklady s pohřbem spojené.

Tetování

Námořníci často měli tetování. Populární byla ta s tématem **kuřat a prasat** na nohou. Pomáhalo prý přežít ztroskotání. Častým motivem tetování je i kotva.

A jak vypadá námořnický ráj?

Život na lodi býval drsný, a tak bylo těžké motivovat námořníky ke službě na lodi. Proto vznikla povídačka o tom, že námořníkům, kteří na moři přijdou o život, je vyhrazeno místo v pravém námořnickém ráji. O tom, jak vypadá, věděl také kapitán

Hošek:

„Žádná voda, jen zelené louky se táhnou do dáli. Vzduchem se nese hudba, uprostřed stojí bar, kde co hrdlo ráčí, nalévají mladé barmanky. Spoře oblečené tanečnice skotačí kolem a svádějí nestárnoucí mariňáky, aniž žádají slibu manželského či jiných závazků. Běda, když nespokojeny ztichnou, to dole zabouří *moře.*”

Za dobré počasí na moři tedy vděčíme svým **zdatným předchůdcům**. Námořníkům, kteří na moři přijdou o život, je vyhrazeno místo v pravém námořnickém ráji.

K plavbám se váže i řada **nejrůznějších legend**. Ta nejznámější je bezesporu ta o Bludném Holanďanovi.

„Z lodi vycházelo divné červené světlo. Stožáry byly jak v ohni, ráhnoví a plachty byly jasně vidět, přestože byla dvě stě yardů daleko...“, zapsal si do deníku pozdější britský král Jiří V. během plavby Bassovým průlivem v roce 1881. Jeho popis je jedním z pozorování lodi, jíž (nebo jejímuž kapitánovi) se přezdívalo Bludný Holanďan. Spatřit ji prý nosilo neštěstí, podle některých hrozila posádce smrt, podle jiných to předznamenávalo ztroskotání či požár. Už pohled na loď byl prý strašidelný — místo plachet měla cáry mlhy a obestírala ji podivná záře. Kde se ale vzala a kdo byl její kapitán? Podle jedné verze šlo o Barendu Fockesze, který uzavřel smlouvu s ďáblem, aby cestu urazil rychleji. Podle jiné o kapitána Vanderdeckena, který, rozčilen větry, co mu bránilo obeplout mys Dobré naděje, řekl, že tak učiní, i kdyby to mělo trvat celou věčnost. Tato verze posloužila i Richardu Wagnerovi, v jehož opeře *Bludný Holanďan* je kapitán za tuto větu odsouzen k plutí po moři, dokud se nenajde dobrá žena, která mu slíbí věrnost až do smrti. Variant pověsti je celá řada, jisté ale je, že tajemná loď fascinovala (a děsila) námořníky od 17. století až do toho dvacátého — zpozorování Bludného Holanďana byla ostatně popsána i v letech 1939 a 1942.

Karel Šíp

Karel Šíp je český humorista, bavič, scénárista a moderátor několika zábavných pořadů Československé televize. Slavnou talk show "Všechnopárty" si nikdo nevybaví jinak, než právě pod záštitou humoru Karla Šípa.

Karel Šíp se narodil v roce 1945. K umění byl veden svým otcem, který se živil jako operetní zpěvák a herec v divadle. Po otci také zdědil příjmení Feuerfeil, které si později změnil kvůli umělecké reprezentaci. Vystudoval průmyslovo-filmovou školu s maturitou a hned poté se uchytil jako produkční Československé televize, kde zůstal dalších deset let.

Do povědomí televizních diváků vstoupil pořadem *Hitšaráda*, který úspěšně moderoval s hudebním skladatelem Jaroslavem Uhlířem, na tento pořad navázala televizní show *Galasuperšou*. Uváděl také pořad *Klip-klap*, televizní kabaret *Šaráda* a účinkoval v několika televizních estrádách. Následovaly pořady na soukromých televizích, poté připravoval společně s Jiřinou Bohdalovou pro Českou televizi pořad *Za oponou s Jiřinou*.

Roku 1971 založil kapelu Faraon, kde sehrál roli kapelníka a baskytaristy v jednom. Skládal také texty, které většinou přepisoval ze zahraničních písniček. Dalšími členy byli

Jaroslav Uhlíř, Jan John a zpěvák Jiří Schelinger, kterého Šíp objevil v tehdejší pražské kavárně Valdek.

Jakožto "barová kapela" hrávali po různých podnikcích a každý týden účinkovali právě ve Valdeku. Schelinger ten večer zazpíval singl "My Girl" od The Temptations, z čehož se Šíp doslova posadil na zadek. S novým zpěvákem na palubě vyjela kapela na angažmá v Bulharsku. Mimo to, že zpívali lidem na pláži, pracovali i na nových textech a po návratu do rodné země vydali slavný singl "Holubí dům".

Je členem fotbalového mužstva Amfora, vystupoval převážně s Josefem Aloisem Náhlovským. Jeho první manželkou byla zpěvačka Marcela Holanová, se kterou má syna Karla (1981). S druhou manželkou Ivou má syna Jana (2003).

Humorista už léta trpí chronickým zánětem kloubů. Nemoc ho trápí hlavně v oblasti kyčlí a kvůli bolestem nemůže často ani chodit. V těchto chvílích je mu velkou oporou manželka Iva. V moderování ale přestat neplánuje. Sám říká, že jeho práce je spíše sedavá, a tak se jí prozatím nehodlá vzdát.

Karel Šíp o sobě

„Dovedu si věci rozvrhnout tak, abych neměl žádnou honičku. Nechci se stresovat tím, že mám být tam a tam. Mám dojem, že

pracovní úkoly jsem si rozvrhl tak, že takto to zvládám. Každý pořad je jiný, jeden je založený na autorském psaní, druhý na improvizaci. Mě baví obojí. Možná to pramení i z mého blížencectví, protože Blíženci jsou dvojáci, u ničeho dlouho nevydrží. Když mají jedno, už chtějí to druhé. Kromě aktivit, které mám, už bych nemohl a nechtěl dělat nějaký další pořad. Baví mě psaní. S takto rozloženými pracovními aktivitami jsem naprosto spokojen. Nejsm extrovert. Mám pocit, že už se to ode mě ani nečeká, že už se ví, že jsem navenek trošku kakabus. Ovšem není to můj záměr nebo program, ale je fakt, že nejradši jsem mezi svými, tam je mi dobře. Momentálně bych na svém životě nechtěl měnit vůbec nic. Ani bych si nepřál, aby mi bylo třeba o dvacet let míň. Došel jsem k určitému rozumovému standardu, o věcech vím víc, než když mi bylo čtyřicet. Kdyby šlo status quo zachovat, tak budu nejšťastnější člověk na zemi.“

Knihy Karla Šípa: Ententýky dvě hmoždinky aneb To lepší ze Šípa a Uhlíře (1992), Skopičiny mého života (2001), Ferdinand kd'ě ste? (2006), Všechnopárty (2007), Kohout v akci (2007), Bavič (2012), Karneval paměťových buněk (2018), Do hrobu si to nevemu... (2021), Krotitel splašených myšlenek (2022)

Úryvek z knihy Karla Šípa „Bavič“

„Od raného dětství jsem pro sport neměl vysloveně nadání. Už coby prvňáček, kterej si chodil pravidelně po škole někam na plácek zakopat, jsem byl svými kamarády na hřišti víc trpěn než vyhledáván. Zpravidla mě vrazili do branky, abych nepřekážel. Tehdy nebylo tolik hřišť, branka se udělala buď ze školních brašen, nebo jak jsme se svlíkli z dlouhých kalhot do trenek, často jsem ze svých kalhot udělal jakoby jednu tyč své branky. Maminka se jednou velmi podivila, proč se vracím ze školy v trenýrkách, když jsem tam šel ráno v kalhotách.

Po prohraném zápase jsem tam kalhoty zapomněl, protože po nás šel hrát někdo jinej a mně nejspíš přišlo nelogický, odnést jim kus branky. Maminka mě hnala zpátky, ale málokdy už jsem je tam našel. Někdo z kluků pak sebral opuštěnou tyč branky a donosil ji. Mám dojem, že kluci z chudších rodin pak doslova čekali, až si postavím z kalhot branku a pak půjdu domů, aby mohli svým rodičům radost, že nemusejí utrácet za oblečení.

Svůj netaalent jsem nahrazoval aktivností v organizování těch klukovských fotbalových mačů. Už o přestávkách jsem na papír sepisoval sestavu naší třídy, nechal kolovat, kluci to připomínkovali, ale autora sestavy si nedovolil škrtnout nikdo.

Asi ve dvanácti jsem to zkusil s tenisem. Tatínek někde sehnal starší raketu a já se vypravil s kamarádem v Ostravě na kurty. Zašli jsme za správcem, dnes už nežijící tamější tenisovou legendou, panem Lerchem. Trénoval svou dceru Alenu, která tenis hrála velmi dobře. Stejnou péči jsem od něj očekával i já. Postavil si nás oba ke zdi, jako když nás chce zastřelit. Řekl, že je třeba stát ke zdi čelem, nikoliv zády, poodstoupit pár kroků a připravit si raketu k úderu. Pak každému z nás hodil tenisák a chvíli pozoroval, co v nás je. Já ten míček občas trefil a pak jsem ho čtvrt hodiny hledal. Přes plot jsem pozoroval, jak je kamarád šikovnej na kurtu. Zkusil jsem totéž proti zdi. Při nabíhání na volej jsem zakopl, a jelikož zeď vrací míčky bezohledně třeba i do těla protihráče, tak jsem si při pádu na betonovou zem nejen odřel kolena, ale odražený míč od té zdi mě trefil do hlavy. Někdy v té době ostravskému tenisu kralovali manželé Lendlovi, vídal jsem je oba jako kluk hrávat za tehdejší ostravský klub. Paní Lendlová si pak na rok dala pauzu a já ji potom vídal kolem kurtů jezdit s kočárkem. To miminko v kočárku, malej Ivánek, by mě nejspíš porazilo už tenkrát.

Nicméně tenis a fotbal jsou mými oblíbenými sporty a oba aktivně provozuju. Fotbal s Amforou, tenis s kdekým.

A samozřejmě jsem především fundovaný sportovní divák, zvláště fotbalový. Kolikrát já už si lámal hlavu, jak je možný, že o taktice, rozestavení hráčů na hřišti a fotbalové technice vím tolik, co kdejaký ligovej trenér, ale v praxi selhávám.

Že jen kroutím hlavou nad zahozenými gólovými šancemi v zápasech národního mužstva, když přeci stačilo jen udělat kličku, naznačit pohyb doleva, obejít brankáře zprava a lehce zasunout. Z tribuny i u televize jsou mi tyhle věci naprosto jasný. Takhle pěkně shora. Ale čím jsem trávníku blíž, tím se mi to zdá složitější, a když jsem přímo na hřišti a dotýkám se ho vlastníma nohama, začnou se moje teoretické znalosti rozplývat a já při zápase většinou postávám někde u postranní lajny a pak nadávám spoluhráčům, že mi nenahrajou, když jsem pořád volnej....“

Trénujeme paměť

Co se stane, když se vlk nažere a koza zůstane celá? Je dobré mít červeného kohouta na střeše? Proč se nemá koukat na zuby darovanému koni? A kolik životů má kočka? Na takové otázky budete odpovídat v tomto kvízu

1. Být jako slon v porcelánu.

- a Být neohrabaný a ničit věci.
- b Být hodně nápadný.
- c Být křehký.

2. Být jako myška.

- a Být rychlý.
- b Být uplakaný.
- c Být tichý a nenápadný.

3. Pes, který štěká, nekouše.

- a Kdo hodně křičí, dostane do zubů.
- b Kdo hodně křičí, má veliký hlad.
- c Kdo jen hlasitě křičí, se nechce prát.

4. Trojský kůň.

- a Plemeno koně chovaného v Praze v Troji.
- b Kůň z řecké mytologie se třemi ocasy.
- c Lest pojmenovaná podle dřevěného koně, ve kterém byli skryti vojáci v trojských válkách.

5. Vzít do zaječích.

- a Utéct.
- b Něco schovat.
- c Něco ukrást.

6. Ani za zlaté prase.

- a Chtít zbohatnout.
- b Nechtít zbohatnout.
- c Nechtít něco udělat ani za velkou odměnu.

7. Být pro kočku.

- a Být nebojácný.
- b Být k ničemu.
- c Být obratný.

8. Být jako vlk v rouše beránčím.

- a Tvářit se jako hodný, ale nebýt.
- b Být zbabělý.
- c Být hodný.

9. Každý pes jiná ves.

- a Lidé z různých vesnic se nedovedou domluvit.
- b Věci, které vypadají různorodě.
- c Každá ves má jednoho hlídače.

10. Mít červeného kohouta na střeše.

- a Mít červenou střechu.
- b Mít hořící dům.
- c Mít děravou střechu.

11. Vlk se nažral a koza zůstala celá.

- a Udělat něco pro někoho tak, aby byli oba spokojeni.
- b Být dobře najedený.
- c Chovat se hezky ke zvířatům.

12. Být jako kostelní myš.

- a Být chudý.
- b Být tichý.

c Být věřící.

13. Být dva kohouti na jednom smetišti.

a Být kamarádi.

b Být soupeři na stejném místě.

c Být kolegové v práci.

14. Mít sloní paměť.

a Dlouho si vše pamatovat.

b Těžko si na něco vzpomínat.

c Pamatovat si jen velké věci.

15. Darovanému koni na zuby nekoukej.

a Když něco dostaneš, nevadí, že to má nějaké vady.

b Nesnaž se sám léčit zvířata.

c Starej se hlavně o své zuby.

16. Mít zaječí srdce.

a Být zbabělý.

b Být hrdina.

c Být laskavý.

Správné odpovědi: 1a, 2c, 3c, 4c, 5a, 6c, 7b, 8a, 9b, 10b, 11a, 12a, 13b, 14a, 15a, 16a.

Smějeme se 😊

„Pepíčku, kde leží Zanzibar?“

„Nevím, jsem ještě malý, abych znal všechny bary.“

Pěťá se vykloní z okna ve druhém patře a dívá se na záhon růží. Když ho uvidí maminka v okně, hrozně se vyděsí: „Jdeš honem dolů! Víš, co by se stalo, kdybys vypadl?“

„Vím, polámal bych růžičky.“

Přišla holčička k holiči a pláče. „Copak drobečku, stalo se ti něco?“

„Maminka říká, že jste mě ostříhal moc nakrátko, ostříhejte mě na delší.“

Ráno vrazil velitel policajtů do jedné z kanceláří a za stolem uviděl místo svého podřízeného tučňáka.

Zařval: „Koudelka, co tady dělá to zvíře? Ihned ho seberte a jděte s ním do ZOO.“

K večeru, když velitel odcházel ze služby, potkal Koudelku s tučňákem. „Prokristapána, Koudelka, copak tady děláte s tím tučňákem? Poslal jsem vás přece do ZOO!“

„V ZOO jsme byli skoro celý den, ale už nás to přestalo bavit, tak jdeme do kina!“

Na taneční zábavě vyzve mladý příslušník slečnu k tanci, parket mají jen pro sebe. Ptá se: „Taky si o nás myslíte, že jsme všichni hloupí?“

„To ne“, řekne dívka. „Ale na hymnu jsem ještě nikdy netančila“

Jak jsme se měli v květnu

Dopřáli jsme si Bramboráčkové hody, sbírali jsme pampelišky nejen na med a uspořádali jsme Den rodiny, na který jsme napekli koláčky a preclíky.

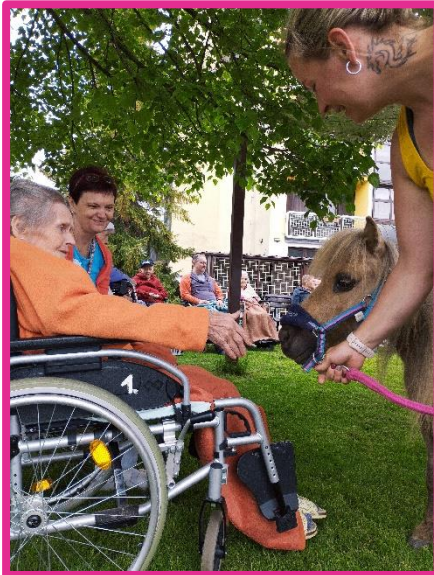

Sluníčko nás
lákalo nejen
k posezení, ale
také k práci na
zahrádce.

Stihli jsme však vyrábět a hrát Bingo. Krásné odpoledne jsme také strávili s koníky z hřebčína Karlen.

Zdroje:

<https://www.yachting.com/cs-cz/novinky-a-clanky/zvyky-a-povery-na-jachte>
<https://www.zaedno.org/kvizy/kvizy-zabavne/613-prislovi-a-rceni-o-zviratech>
https://www.nejvtipy.cz/vtipy-o-policejtech_sk
<https://www.kudyznudy.cz/aktivity/poutni-kaple-panny-marie-na-horach-u-ceske-trebove>
<http://www.pranostika.cz/cerven.html>
<http://www.astrohled.cz/clanky/zvyky-a-tradice/mesic-cerven/>
<https://www.ceskatelevize.cz/lide/karel-sip/>
<https://www.seznamzpravy.cz/tag/karel-sip-16285>

<https://www.google.com/search?q=karel+%C5%A1%C3%ADp+knihy&client=firefox-b-d&ei=hh9vZJK0POyF9u8P4MuYyAs&ved>
<https://www.databazeknih.cz/autori/karel-sip-39646>
 KAREL ŠÍP. BAVIČ. XYZ, s.r.o., 2012. ISBN 978-80-7388-734-6
<https://www.facebook.com/111606328870063/photos/pb.100049051825583.-2207520000.185687508128611/?type=3>